

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1183/2019
20.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., које заступа пуномоћник Владимир Милановић, адвокат из ..., против тужених ГГ, кога заступа Весна Станимировић, адвокат из ...и ДД ради исплате, одлучујући о ревизији првотуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2834/18 од 07.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 20.06.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији првотуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2834/18 од 07.11.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија првотуженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2834/18 од 07.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 863/17 од 09.07.2018. године, усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезан тужени да им на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.12.2014. године до 31.08.2015. године и за период од 01.09.2015. године до 15.12.2017. године, солидарно исплате, сваком понаособ, појединачне месечне износе ближе одређене у изреци, са законском затезном каматом од доспећа сваког појединачног износа до исплате. Тужени су обавезани да тужиоцима солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 180.100,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 2834/18 од 07.11.2018. године, жалбу првотуженог делимично усвојио, пресуду Основног суда у Сомбору П1 863/17 од 09.07.2018. године, делимично преиначио тако што је тужбени захтев тужилаца за накнаду трошкова за исхрану у току рада и накнаду трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 01.09.2015. године до 01.12.2017. године, у односу на првотуженог одбио, а у преосталом делу жалбу првотуженог и друготуженог одбио и наведену пресуду потврдио.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену првотужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложио је да се

ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. став 1. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе, као ни за новим тумачењем права, у смислу члана 404. став 1. ЗПП-а, обзиром да је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда, за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужилаца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у вези са законским разлозима датим за усвајање тужбеног захтева.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог оброка поднета је суду дана 01.12.2017. године.

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. ЗПП, у коме је ревизија увек дозвољена, већ на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора за сваког од тужилаца као обичних супарничара, очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија првотуженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић